

dom bortfælge, uden Hensyn til Pantekreditorernes Ønske, skønt der ved Salget ikke en Gang indkommer Dækning til disse end sige noget Overstud, til bedste for Voets andre Kreditorer, og at Voet ved saaledes at fremtvinge Salg ved Auktion skal kunne paaføre Pantekreditorerne ikke blot Auktionsomkostninger men ogsaa betydelige Skifteomkostninger. Det forekommer Udvalget, at der efter den i § 35 hævede Regel i hvert Fald i § 46 maa gøres den Ændring, at Voet ikke kan fordrø, at der ved en af det foranstaltet Auktion over en under samme hørende fast Ejendom gives Hammerlag, naar der ikke naas et saadant Bud, at der efter Dækning af Pantegælden vilde tilflyde Voet noget Beløb — selvfølgelig under Forudsætning af, at Pantthaverne, naar de ikke forlange at der gives Hammerlag, kun kunne konkurrere i Voet for den Del af deres Fordringer, som overstiger det gjorte højeste Bud. Naar der gøres Forandring i Konkurslovens Bestemmelser paa dette Punkt, turde der imidlertid være god Grund til at gaa et Skridt videre, nemlig til at godkende den formentlig med Retsforholdets Natur stemmende Sætning, der bl. a. findes i den norske Konkurslov, at Konkursbehandlingen ikke faar nogen Indflydelse paa Pantthaverens Ret, for saa vidt den faste Ejendom, hvori de have Pantet, strækker til, saaledes vel at mærke, at der gives de paagældende Pantthaveres Udgang til inden en vis Frist at lærlære, om de gøre Fordring paa at fyldestgøres af Voet i dets Helhed og altsaa anmelder deres Krav i Voet og derved si det hele komme ind under Skifteforvaltningen og Udgifterne derved, eller om de alene ville holde sig til deres Pant — den faste Ejendom — og derfor intet yderligere forlange af Voet. Naar dette ikke kan have nogen Interesse i, at Ejendommen inddrages under Voet, idet den ikke afgiver noget til Fyldestgørelse af andre Kreditorer end Pantthaverne — hvilket Voet selvfølgelig maa være berettiget til at faa konstateret ved en til Forsøg afholdt Auktion — ses det ikke, at det er

muligt at anføre nogen Retsgrund for, at Voet ikke desto mindre til Stæde for Pantekreditorerne — og tillige for Voets øvrige Kreditorer — skulde kunne fordrø Ejendommen inddraget under Voets Masse. Følgen heraf bliver kun forøgede Skiftegebyrer og forøgede Salløser til Kurator m. m., men det kan vel ikke være tvivlsomt, at det ikke lader sig forsvare paa den Maade at skaffe Statskassen eller Sagførere Fordel paa nødlidende Pantthaveres Bekostning.

Der er overovedet al Grund til at lette Stillingen saa meget som muligt for Pantthaverne i en fast Ejendom, der sættes til Ewangsauktion, hvad enten nu Skyldneren gaar fallit eller ikke, naar det viser sig — hvad der saare ofte vil være Tilfældet — at Pantthaverne ikke kunne blive fyldestgjorte ved det gjorte højeste Bud. Det maa meget billiges, at der i Lovforslagets § 38 aabnes Udgang for enhver Pantthaver, der ikke dørløses af det gjorte Bud, til, selv om han ikke har gjort Udlæg i Ejendommen, at lade sig denne udlægge; men Benyttelsen af denne Udvej til muligvis at redde sin Kapital, eller dog en større Del deraf, vil altid være forbunden med Vanstieligheder, idet den Pantthaver, som overtager Pantet, jo foruden til forsalbne bedre Prioriteter, som ikke kunne blive indestaende, med paaløbne Renter m. m., tillige i ethvert Tilfælde maa skaffe kontante Penge til at betale de forskellige af Auktionen flydende Omkostninger. For mangen en Pantthaver, der saa at sige nødes til at overtage sit Pant, vil det være overordentligt besværligt at tilvejebringe de fornødne Penge hertil, men næppe nogen Sinde kan da et Stattepaalæg træffe haardere — for ikke at sige ubilligere — end naar Staten under saadanne Omstændigheder kræver haade Stempelstat og Halvprocentafgift af den paagældende, hvilken Skat jo falder saa meget mere trykkende, fordi de nævnte Afgifter beregnes ikke af hans Fordring, men af det Beløb, hvorefter han lader sig Ejendommen udlægge. Hvis til Eksempel en 3dje Prioritetshaver, hvis Fordring